

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 5 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger: 12

LAS FESTAS DE RIBAS.

Si la naturalesa riu ¿qu' hém de fer los banyistas de Ribas? Imitar à la naturalesa, riure com ella.

En efecte, uns quants tranquils—gent molt seria y respectable à casa seva, y molt expansiva aquí entremitj de aquestas montanyas sempre verdas y regaladas—varen voler que tinguessen festas y varen tenirlas.

Y quinas festas, senyors, y quinas festas! Res de encarcaraments, res de posar primeras pedras, res, en fi, que recordés las glorias empalagosas de la ciutat comptal, quan las representava aquell famòs arcalde de las patillas grossas.

Si 'l dijous de la senmana passada, entrà déu y onze de la nit, algú de vostés s'hagués trobat com un servidor en l' establiment de Parramon, conversant alegrement ab los companys d' hospitalaje, dintre del magnífich saló, ab totes las portas y finestras tancadas per resguardarse del griso, (1) tot de un plegat haurian sentit los acorts de una copla ressonant pèls revols de la montanya. Al só de la campana del establiment y al espatech dels petardos, haurian sortit à fora, no sense alsarse 'l coll de l' americana, y haurian vist una fantàstica professò, més alegre que 'l rosari de la aurora, que surt cada diumenje de Santa Ana, composta de banyistas de *ambos sexes*, ab cada bona pell qu' enlluernava, que procedents de Montagut, se dirigian à convidar als Parramons à las festas preparadas per l' endemà.

Los amos dels dos establiments se fan la competencia; pero entre 'ls banyistas del un y del altre no hi ha fronteras: *todos somos españoles*; tots nos guardém las consideracions que prescriuen la franca amistat y la galanteria. Aixís es que à ca 'n Parramon no sols vá haverhi discursos, viscas y abraçadas, sino també ballaruga y salvas de champany. L' alegria y l' expansió s' desbordavan com l' espuma de las copas... Una *pareja* vaig veure, válgam Déu y quina minyona, era ella! La tal *pareja* ballava l' americana dintre de un circol format pèls barrets de la majoria dels concurrents. Lo mestre Goula havia dirigit aquell tinglado y com à cosa dirigida per ell, no 'n vulgan més d' aplausos!

En fi, que 'ls Montaguts se 'n ván anar de Parramon, contents y satisfets del obsequi improvisat, y bèn disposats à pendre la revenja.

* *

L' endemà, divendres, comensavan las festas ab una missa solemne. Confesso la mèva impietat, no vaig assistirhi. La missa en aquellas horas me fá cor-agre. Pero 'ls que ván serhi 'm diuhen que la capella adornada

(1) A Barcelona 31° centígrad: à Ribas hi havia ne cessitat de cordarse la levita.

baix la direcció del Sr. Llorens, editor de devocionaris, era molt vistosa.

Los profans varem entrar de Jochs Florals, à cosa de las onze del demati. Lo saló, qual adorno havia dirigit Apeles Mestres, ab lo concurs de uns quants banyistas y un verdader plantell de hermosuras, donava gust de veure, ab sas columnas engarlandadas y 'l soli destinat à la reyna de la festa, en la testera, artísticament voltat de flors y de verdura. Y quina concurrencial Plé de gom à gom, lo hò y millor que s' havia donat cita en la Vall de Ribas, estava allí.

Gent del comerç y poetas,
molts homes de porvenir,
mamás frescas, y ninetas
que feyan lo cor glatir.

S' havian d' adjudicar cinch premis ordinaris, tots ells de guassa, y un d' extraordinari de caràcter serio. Aquest l' havian ofert los hostes de Parramon: constituïts en Academia, baix la presidencia del cuyner major D. Joseph Rosell qu' es un minyò jove y aixirit, qu' en materia de poesia *bucòlica* 'n sab la prima. Lo premi de la Academia Parramon, consistent en una rica corona (un metro de diámetro) formada d' herbas y plantas medicinals (desde la carbassa, quals llavors serveixen per matar la ténia, fins à la farigola, de la qual se 'n extréu l' àcít timich, enemich mortal dels microbis) vá ser adjudicada al metje del establiment Sr. Alsina, tant modest com sabi, autor de una lluminosa memoria sobre la Vall de Ribas, que algun dia ha de veure la llum pública.

Dels cinch premis humorístichs ván otorgarse 'n tres, la flor natural (un magnífich escardot), un' arma de foc (una vela encesa) y la historia de un personatge célebre (la vida de D. Perlimpin) al jove D. Joseph Reig, qui vá elegir reyna de la festa à la seva germana Pepeta.

Lo mestre Goula, ab lo pseudónim d' *Escolanetto*, vá guanyar lo premi de un' arma blanca (una agulla de fer ganxet) ab una garbosa poesia italiana. Y per últim l' Academia Parramon vá obtenir lo tractat de táctica militar (un' auca de soldats) per l' auca titulada: *«Los Tarats y Tarits-tarots en la Vall de Ribas»* que duya 'l lema de: *«Labor prima virtus»* (Frascuolo). Fruit de la imaginació de tots los banyistas de aquell establiment, elaborada per tots ells sota las acacias de l' entrada, es una pintura compendiada de la vida del banyista y de la fesomia de la Vall de Ribas,

Veus aquí ja que no tots, la gran majoria dels redolins:

- 1.—Qui tinga 'l ventrell dolent cap à Ribas falta gent.
- 2.—Lo tránsit es molt bonich: figuréus, s' hi vá per Vich.
- 3.—Fins à Ripoll, vora 'l Ter, desde Ripoll lo Fresser.

- 4.—Los cotxeros vos masegan, vos estiran y apunyegan.
- 5.—Parramon ó Montagut... ¿Qué haig de fè? 'm trobo perdut.
- 6.—Au, au, deixéus de rahons, que tots dos hòtels son bons.
- 7.—Trobaréu la Córva avants, qu' es plena de capellans.
- 8.—La Córva, bona hosteria... Fán carn d' olla cada dia.
- 9.—Entre la Córva y la Font, trobaréu ca'n Parramon.
- 10.—Lo concurs es molt lluhit, bona taula, y molt bon llit.
- 11.—Es l' hòtel de Montagut brillantment concorregut.
- 12.—Allà hi vá sols l' *Hayga-lifa* y 'l pobre que tréu la rifa.
- 13.—Arribéu, vos instaléu, vos rentéu y 'us atipeu. (1)
- 14.—L' endemà, entre sis y set tothom à la Font de pet.
- 15.—L' aygua es sodo-amoniacada-carbonato-sulfatada;
- 16.—Y cura las enteritis y entero-gastro-colitis;
- 17.—com las gastralgias, neuralgias cardialgias y cefalalgias.
- 18.—Tant si tens com no tens mals te fán pagar trenta rals. (2)
- 19.—Déu n' hi dò quina propina ¡qui pogués ser Senyò Alsina!
- 20.—Y després de aquest apuro, segons de ahont vèns, paga un duro. (3)
- 21.—.....
- 22.—.....
- 23.—Omplat d' aygua y pèl treball passejat amunt y avall.
- 24.—Beure un altre vas y al punt passejat avall y amunt.
- 25.—A la Font s' hi veuhen nenas, ròssas, blancas y morenas;
- 26.—Grans talents y cap-cigranys, homes vells y de poch anys.
- 27.—Quan lo cori-mori 't mata, café ab llet ó xacolata.
- 28.—Tres tochs... *Señores aprisa*. ¿Qu' es aixó, esmorsar ó à missa?
- 29.—A la taula de 'n Bernat qui no hi es no hi es contat.

(1) Tant al mitj dia com al vespre s' arriba sempre al establiment à l' hora que 'l menjar es à taula.
(2) Son pèl metje.
(3) Dret de l' aygua.

- 30.—Després d' esmorsà, 'l café,
fè 'l tresillo ó no fè re.
- 35.—Després quan lo sol no pica,
cap á passejá una mica.
- 36.—Per beure la llet millò
arribéuse al Barricò. (1)
- 37.—Si hi hagués palanca ó pont,
la Teula es una gran font.]
- 38.—Tothom badalla de gana...
¡Gracias á Déu, la campana!
- 39.—Després de diná 'l rosari,
sols pèls goigs m' agrada anarhi. (2)
- 40.—De lo mistich al profá,
cap al saló y á ballá.
- 41.—Y 'ls vells que no están per brochs,
s' entregan á honestos jochs.
- 42.—Després del ball, santa nit
pren candela y cap al llit.
- 43.—Qué demá 't trobas millò?
Vinga fè alguna excursió.
- 44.—Qui t'è bona cama, endalt,
cap al Taga ó al Puigmal.
- 45.—Qui vulga tenir familia
forsa es que á Nuria s' enfilia.
- 46.—Corrent, bebent y fent l' oro,
te posas gras com un toro.
- 47.—Y després de tot aixó,
te 'n vás á casa sá y bo.
- 48.—Y si no hi tornas curat,
y tornas bèn es-curat.

De aquesta auca quedan suprimitos los redolins que
's refereixen á personalitats. Aquí á Ribas se ho han
prés á broma; á Barcelona, potsé s' ho pendrian ma-
lament.

Després dels Jochs Florals á esmorsar, y en havent
esmorsat, corrida de badells. *Ganado*: dos valents que
anyoravan la mamella de la vaca y fugian per veure
si la trobavan per aquells vols, pero que 'ls tornavan
á la plassa algun cop á pés de brassos. Pero no 's
figurin, que per aixó ván fer desgracias.... en las vi-
drieras del menjador del establiment.

La plassa presentava magnífich aspecte. Aixis com
componian lo Jurat dels Jochs Florals sis senyoretas
mantenedoras, presidian la corrida duas barbianas
que feyan mal de cor. ¡Quina manera de matar toreros
no més que ab las miradas dels seus ulls!

Terminada la corrida ván alsarse un sens fi de glo-
bos aerostátics. Y després á la font y á dinar.

Era ja fosch com una gola de llop, quan la Acade-
mia Parramón, se dirigia á can Montagut ab candelas
d' esperma dintre de paperinas á tall de conductor de
carretó y cantant, á falta de música, 'l coro popular:
Jo te l' encendré. D' aquell acte vá dirse'n la *Marca*
de las candelas, aixis com de la passada de la nit
avants se 'n havia dit la *Marca de las antorvas*.

L' establiment, il·luminat á la veneciana, presentava
brillant aspecte. Després de pendre café en bona fra-
ternitat vá haverhi concert, y encare que 'l tenor
Aramburo (¡tenor al fi!) se fés fonedis, los mestres
Goula y Pardás, las nenas Meiffren y Denis y un coro
improvisat per Goula, ab gent que may se 'n havian
vistas de més frescas; pero que van sortirne molt
lluhits, ván compondre 'l concert, que resultá nota-
bilíssim.

Y desseguit ¡pám, pím, póm! castell de foch; y á
continuació *champany* y *pastas* als Parramons; y
finalment, ball, fins á las tantas de la matinada...

Y si are vostés me diuhen:—«Y aixó fán los ha-
nyistas de Ribas? ¿Y es aquesta la manera de curarse?»
Jo 'ls respondré:

—Si, senyors, fém aixó y surti 'l sol per Antequera
ó per hont li donga la gana, que si feyam vida de
malalt y 'ns limitavam á menjar bè, pendre l' aygua
y retirar dejorn, nos curariam radicalment, y després
de tol, contat y debatut, val més aliviarse y deixarse
una petita reliquia de malaltia.

¿No saben per qué?

Perque aixis á mitjas escusas, cada any podém tor-
narhi. No es poch venir cada any á aquesta vall de
delicias, á refrescarse, mentres los barcelonins se ros-
teixen; á agafar la gana que 's pert á Barcelona; á
acceptar los obsequis que ab tanta amabilitat preparan
y disposan los arrendataris dels hòtels, y, per últim,
á donarse una quinzena de una expansió més agrada-
ble y complerta que la que poden tenir á Betelú ma-
teix lo dia que hi ván lo rey y D. Evaristo paga.

¿Volén que 'ls donga un consell? Pateixin del ven-

(1) Es la millor llet de Europa.

(2) May falta un capella, malalt del ventrell á conseqüencia de
haver de dir missas de dotze, que organisa un rosari més ó menos
divertit.

trell, per poch que siga: una petita dispepsia, una
mala digestió, poca cosa basta, y si no tenen res, fás-
sinse l' ilusió que tenen alguna cosa y vinguinse'n y
Ribas.

Aquest any encare hi son á temps.... y sinó, l' any
que ve ja 'ns hi trobarem.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senmana de calor, senmana de nyonya. Lo *teatro*
Ribas per are dorm una *siesta* y ha tancat las portas.
Se parla de la vinguda de 'n Valero. Ho celebrarem
molt y hasta veurem de cantar aquella llainada: *Re-
surrexit aleluia*.

Al *Espanyol*, *Doña Juanita* á tot pasto; y al *Ti-
voli*, *Parthénope* y més *Parthénope*: dimecres á bene-
fici de 'n Castilla, actor que, com es sapigut, se t'è
guanyadas immensas simpatias, ván posarse las obras
Por un inglés y *El hombre es débil*, en las quals lo
beneficiat vá portarse com un home.

Lo *Retiro* ha vingut á sustituir lo *Tivoli* d' al-
tres temps, haventse reforsat la companyia ab alguns
actors, entre 'ls quals figuran los Srs. Palá y Puig.—L'
entrada en aquell teatro val dos rals y de las deu en
amunt un ral no més: las localitats baratissimas.—Las
obras que 's representan ab més aplauso son las cata-
lanas: *La Guardiola*, *La Criada*, *La Revista de Bar-
celona*, etc., etc. Com que 'ls autors castellans han fet
com las gallinaires, apujant los drets de representació,
per are en aquell teatro no tiran gallina á l' olla.
¡Ganga pèls autors de la terra!

Decididament la companyia italiana d' opereta
que treballa á *Novedats* es una de las més complertas
que han vingut á Barcelona; no obstant algunas de las
obras posadas, principalment las de repertori italiá
resultan fluixas, com per exemple *Il guitarrero* qu' es
molt carrinclona y la titulada *Il babbeo è l' intrigante*
(Lo tonto y l' intrigant) que t'è molt de lo primer y
no *intriga* gens ni mica.—En cambi en *El barberillo*
de Lavapiés los artistas italians ván tenir un triunfo,
acomodantse de una manera inesperada al garbo y á la
sandunga espanyols. Si aquells artistas continuan est-
tantse un quant temps á Espanya, aviat podran pendre
cédula de flamenchs. Principalment la Rosselli vá fer
una Paloma que valia un' hostia. No vá portarse gens
malament la Frati, com tampoch lo Sr. Bianchi, enca-
rregat del paper de Lamparilla.

Al *Circo ecuestre*, ván alternant las representa-
cions del *Carnaval en Moscou* y de la *Grand fete mo-
ygen age*, ja vista en anys anteriors, anunciantse 'l
próxim debut de una gran companyia japonesa.

Una noticia per acabar: á últims de mes se do-
nará una corrida prenenthi part lo nou espasa *Maz-
zantini*, que no ha treballat encare á Barcelona. Diu-
hen que 'l tal *Mazzantini* es un advocat que s' ha
posat de torero. ¡A veure si aquí á Barcelona guanyará
'l plet, tal com l' ha guanyat á Madrid y altras plases
d' Espanya.

N. N. N.

UN SOMNI.

«Qui no ho vulgui creure
que ho vagi á veure.»

Era una nit negra y fosca
com las mans d' un carboner.
Los llamps travessavan ràpits
y ab tal furia 'l firmament,
que semblava que juguessin
á veure qui corra més.

Lo vent en aquesta festa
també hi feya 'l seu paper,
puig bufava ab tanta forsa,
que semblava que toqués
las cornetas que 'ls xicots
tocan per la nit de 'ls Reys.

Jo tot aixó m' ho mirava
desde dalt del catre mèu;
(es dir mèu, de la mestressa)
quan de sopte veig que 'l cel
que estava fosch, queda clar
y blanch lo mateix que llet.

Los núvols esbarriats
com una mitja al revés,
se passejan ab molt fástich
no sabent com matá 'l temps.

¿Pero qu' es aquella esclatxa
que ratlla lo firmament?
¡Si serà la guardiola
que Sant Pere hi t'è 'ls diners!
Pero calla; del esclatxa
surt una ninfa corrents
ab una cara molt trista
¡potsé ha vist algun inglés!

Me fa senyas que m' acosti;
jo m' hi acosto, y al moment,
me dona grans abraçadas.
¡Barba, ja comensés bèll
y abraçadets se m' enporta

fins á l' esclatxa, y entrem.

¡Mare de Déu qué riquesa!

¡Per tot arréu hi ha diners!

¡Bèn diferent d' aquí Espanya

que sols *morunos* veyem.

Me quedo estátich mirantho

y encantat com un pagés,

quan de sopte veig dos brassos

que m' allargan dos saquets,

tots plens de moneda y joyas

paper del quatre y bitllets.

M' acosto per agafarlos,

los brassos me 'ls donan prest,

los agafo y desseguida

me 'ls carrego á coll-y-bé:

surto corrents per l' esclatxa

pensant que pagar podré

als inglesos que á tot hora

me molestan més y més,

quan me surten quatre lladres

que m' demanan los diners;

me 'ls prenen, y jo aburrit

de veure ma sort tant cruel,

dich als lladres que m' fusellin

qu' així 'ls guardaré 'l secret,

me disparan quatre tiros,

me tocan..... y m' veig despert.

ROSETA SEGI DE REUS.

ESQUELLOTS.

No passa dia sense que 'ls lladres fassan de las sévas.
Darrera de un robo un' altre, y devegadas dos. En un
sol dia ván registrarse 'n set. Es qüestió de dir als
lladres:

—No treballin tant ¿qué no veuhen que ab aquesta
calor poden posarse malalts?

¡Y quina varietat més assombrosa!

Escalament de pisos, sostres foradats; l' un dia sor-
prenen á un assistent dintre del pis del seu amo, y 'l
deixan lligat com un Cristo; l' altre dia fereixen á la
familia de un pobre carnicer: fins se dona 'l cas de un
diputat provincial (que no t'è res de tonto), 'l qual, al
sortir del govern civil, li prenen lo mocador y tot lo
que duya á la butxaca.

Barcelona no sembla ja la capital de Catalunya, sino
la capital de Sierra Morena.

Pero á pesar dels robos y dels lladres, Barcelona, se-
gons diuhen los ministerials, es una de las ciutats més
tranquilas de la Peninsula.

En efecte, al menós la tranquil·litat de las autoritats
barceloninas no t'è igual en tot lo mon.

Un cas curiós. Entre 'ls autors del robo del carrer de
la Font de Sant Miquel, que, per una rara escepció,
ván caure en poder dels agents de l' autoritat, n' hi ha-
via un que havia arribat á Barcelona procedent de Mar-
sella, sense haver purgat la quarantena.

Vejin si n' estém de bèn posats! Lo dia menos pen-
sat ve un lladre que després de vuidarnos las butxacas
de quartos, 'ns las deixa plenas de microbios.

L' últim dimecres los cargolaires del Ajuntament,
baix la presidència del Sr. Batllori ván anar á Mon-
cada á fer un gran arros.

Aixis com la cabra sempre tira al mont, en Batllori
y 'ls seus companys de glorias y fatigas tiran sempre á
la arrossada.

L' Academia de Paris t'è ofert un premi de 20.000
duros al autor de un remey contra 'l cólera:

Fins are son molts los que 'l sollicitan; pero ningú 'l
guanya. ¡Y tan facil que seria endúrsele n'!

Animis. Sr. Toda, que 'l premi es de vosté.

¿Qué diu, qué com ha de ferho? La cosa es senzilli-
sima. Treu una copia de aquell dictámen suscrita per
vosté y pèl Sr. Juliá y Soler y Catalá, proposant que 's
concedeixin 400 pesetas á la parroquia de Santa Ana,
per obsequiar á Sant Roch ab alguns ciris y unas quan-
tas glopadas d' incens, y l' Academia de Paris dirá:—
«Aquest, aquest es lo verdader remey contra l' epi-
demia: un específich baratíssim y de resultats segurs.

LA CAMPANA DE GRACIA tenia rahó:

Val més Sant Roch
que 'l doctor Koch.

¡Ay Senyor! Y pensar que si Sant Roch vingues á vi-
sitarnos acompanyat del gos que no 'l deixava anar, los
del carretó serian capassos d' agafarhi!

A Vilafranca 's fá cada any una distribució de pre-
mis á la virtut y al treball. Recompensar al home vir-
tuós y treballador es laudable; pero... hi ha 'ls seus
peros.

Figúrinse qu' entre 'ls premis d' aquest any n' hi

figura un de 500 pessetas ofert pel rey, que deu ser lorgat al pages pobre del Panades que haja socorregut pecuniariament a la seva familia mentres prestava servey en l' exercit.

Y are pregunto jo: ¿Hi ha, per ventura, cap soldat, que ab los quatre ó sis quartos que li donan cada dia per limpiesa y gastets extraordinaris, pugna socorre a la seva familia?

Es molt digne premiar ab diners las accions virtuosas y meritorias; pero, senyors, los miracles, sols se premian ab la gloria del cel..

¿Se 'n recordan d' aquell ajuntament que volia fer lo cementiri nou a la Torre dels pardals?

Pues ja ha trobat suplent. La corporació municipal de Sant Martí de Provençals tracta, segons rumors, d' acudir també a la célebre Torre per fè 'l seu respectiu cementiri. ¿Oh esperit de imitació! que 'n fás fè de calaveradas!

Quan lo nostre ajuntament vá concebir aquesta idea, vá tenir que abandonar-la per la poderosissima rahó de que las ayguas de la mina de Moncada passavan precisament pels terrenos de la Torre en qüestió y podian quedar envenenadas si 's convertia en cementiri la terra que las cubreix.

Y si llavoras hi passavan, ara també hi passen Per lo tant, ayguas de Moncada, ¡á defenderset!

Entre una mare y un fill, á propòsit del cólera: —Mira, noy: los ayres de la nit son dolents ara com ara: ab aixó, fesme 'l favor de no retirar á altra hora. —Y bè: ¿á quina hora retiro a a? —A la una quan ménos. —¿Y no vol que retiri á altra hora? —No. —Pues bueno: retiraré á... la mateixa.

En lo vestibul del Museo Martorell hi ha unas otomanas, y qualsevol creuria que serveixen per seure vritat?

Donchs l' altre dia un amich meu tractava de utilitzarlas per aquest objecte tant natural, y un municipal vá ferlo alsar, dihentli:

—¿qui nadie se puede sentar. —Donchs llavors m' hi ajeuré, vá dir l' amich meu. —Mucho menos.... Pues señor, no faltava más.

Francament, no crech que aquelles otomanas estigan alli per adorno, ni molt menos haig de suposar que sigan algun objecte históric.

¿Sabria dirme algun regidor perquè no deixan utilitzarlas?

¿Succedirá una segona edició del banch del quartel? Com que vostés tal vegada no sabrán l' historia del famós banch del quartel, ab permis de vostés vaig á contarla ab pocas paraulas.

A la porta del quartel hi havia un banch y al peu del banch una centinella ab ordre expressa y terminant de no deixar seure á ningú sobre del banch. La consigna es donava á cada rellevo y 's cumplia ab tot rigor.

Un dia 'l coronel, xocantli aquella ordre inexplicable vá consultar antecedents, y després de remenar molts documents, troba:

Que feya cosa de dotze anys aquell banch havia sigut pintat de vert: que á fi de evitar que ningú s' empastifés los pantalons se havia donat la consigna al centinella, y que després vá anarse repetint maquinalement la mateixa consigna per espay de dotze anys, sense interrompèu.

¿No pot haver passat un fet per l' istil ab las otomanas del Parque?

A Salamanca hi ha una senyora espiritista que segons diuhen cura malalties, havent adquirit una gran fama.

La vritat es que molts capellans van á trobarla per curarse de certas malalties.

Ay senyor! En materia de allargar un quants anys de vida, aquests ministres de Déu foran capassos de creure fins ab las virtuts miraculosas del espiritisme.

—¿Y quina pressa tenen per anarse 'n á la glorial

¿Y aquella comissió técnica que havia de passar á Marsella á estudiar lo Cólera á expensas del Ajuntament?

Ja veurán com no li enviarán fins que haja passat l' epidemia.

Fet y fet es lo millor, sobre tot tenint en compte que á Marsella hi ha molts bons restaurants.

¿Qué no ho saben? Aquella famosa tintorera que s' havia introduhit en lo Port de Barcelona, are resulta que no es tal tintorera, sinó una tonyina, que pesa una pila de carniceras.

Succeheix ab las tintoreras lo mateix que ab los ministres conservadors: vistos de lluny sembla que s' ho han de menjar tot y després lo dia menos pensat 'ns los menjem á n' ells.

Aquest any havia de aumentarse la galeria de catalans ilustres de ca la Ciutat ab lo retrato del general Prim; pero resulta que 'l Sr. Cutxet encarregat d' escriure la memoria vá renunciar á escriurela; y després lo Sr. Orellana que havia de sustituhirlo, vá fer lo mateix.

¿Volen dir que si 'n Prim visqués y repartís empleos, no trobaria ningú que volgués escriureli la memoria?

Pregunta un periódich: «Passem comptes, Sr. Herce. ¿Pot saberse tot lo diner recaudat en lo ram de higiene en que s' inverteix?» Si jo fòs del governador respondria: —¿En qué vol vosté que l' inverteixi? En lo ram de vigilancia. Miri, desde que ho faig aixis, no hi ha tants robos.

Una criatura de Sueca (Valencia) vá envenenarse menjant alguns caps de misto.

Francament, si 'ls mistos se venian sense cap, s' evitarien aquestas desgracias.

—Ay, ay ¿perqué están tant alarmats los barcelonins? ¿Qué hi ha? ¿Qué tenen? preguntava un foraster, que acabava de arribar.

—¿Qué vol que tingan? Que s' ha declarat lo cólera á Perpinyá.

—Es á dir, que á Perpinyá hi ha cólera...

—Ay, ay, qu' está atrassat de noticias.. D' hont vé vosté si pot saberse?

—De Marsella.

Lo qui parlava ab ell vá caure d' esquena.

QUÈNTOS.

Quan vá á menjar á casa de 'n Pepito qualsevol amich de la familia, en Pepito salta y brinca y l' hi fá petons y caricias.

—¿T' agrada, nen, que vinga á menjar á casa teva? vá preguntarli un dia un convidat.

—Jo ho crech que m' agrada.

—Es á dir, donchs, ¿qué m' estimas molt?

—Oh, no, no: no es pás aixó... Es que quan tenim convidats á casa, la mamá fá crema.

Una frasse de un malgastador:

—De manera, qu' estás arruinat.

—Completament.

—Vuit mil duros de renda... Sembla mentida.

—L' oncle 'n t'è la culpa.

—Cóm s' enten?

—Molt senzill: en lloch de deixarme l' herencia en terras ó casas, vá deixármela en moneda liquida.

—¿Y qué?

—Que com qu' era liquida, me l' hi beguda.

— Senyora Tuyas, deya una noya de uns dotze á catorze anys. Diu la mare que 'm deixi un sedás clar.

La senyora Tuyas amoscada:

—Digas á la teva mare que no 'm dona la gana.....

Veyas si 'l vol més clar.

—¿Quina pega la mèval deya un ex-corrido.

—¿Qué t' ha succehit?

—Que vols que m' haja succehit, lo pitjor que pugas imaginar. Figurat que vaig al ball de máscaras del Liceo, que 'm gasto un dinerat, que á última hora conquistó á una dona, que la duch al restaurant; que s' atipa; que 's tréu la careta... y era la mèva.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Anava jo ab en Mitjans una fresca *inversa-prima* á passejar pels Encants y varem trobar la Quima que 's comprava un *invers-dos* y ademés un gros total pel dia de Sant Eudalt regalarlo á son espós.

SIMON DE SEDRWOL.

II.

Es la primera vocal, y consonant la segona;

tersa nota musical y total un nom de dona.

J. PRATS Y N.

SINONIMIA.

Una seyora d' Olot que 's total molt cada dia, vá durme de ca sa tia un sach de café de tot. Y jo 'n quedí tant content que al instant li vaig portá un peix sens tot que 'm doná l' heréu de casa 'n Climent.

RAMON ROMANISQUIS.

MUDANSA.

A mí m' agrada ballá la total escrita ab a; un home del meu carré fá total escrit ab e; hi ha alguns homes per aquí que son tot escrit ab i; y ans de ahir vaig veure jo á aucells molts totals ab o.

JOHAO VERDAGUER.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, una lletra.—Segona, un carrer de Barcelona.—Tercera, nom de un gran actor.—Quarta, un riu.—Quinta, una vocal.

DOS LIBERALS.

CONVERSA.

—Mariano ¿sabs que marxo? —¿Ah, si? ¿Quan? —¿No ho sabs? Lo vinticinch. —¿Y ahont vas? —Lo vapor sortirá per.... —Ah, si: entre tots dos ho havém dit.

UN DE LA COMA.

QUINT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que vertical, horisontal y diagonalment sumin 18.

EMILIO DE E. Y H. DE REUS.

GEROGLIFICH.

PRP
IGI
LO
Q
TITI

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—Ta-rra-go-na.
- Id. 2.ª.—Te-re sa.
- MUDANSA.—Rama, Rema, Rima, Roma.
- ANAGRAMA.—Paret-Petra.
- QUADRAT NUMÉRICH.—

5	3	4	1
4	1	5	3
1	4	3	5
3	5	1	4
- CONVERSA.—Lola.
- LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Crisanto.
- GEROGLIFICH.—Las donzellas van escasas.

OBRA DE ACTUALITAT.

¡GUERRA AL CÓLERA!

INSTRUCCIONS PER COMBÁTREL, ESCRITAS EN VERS PEL

DR. C. GUMÁ,

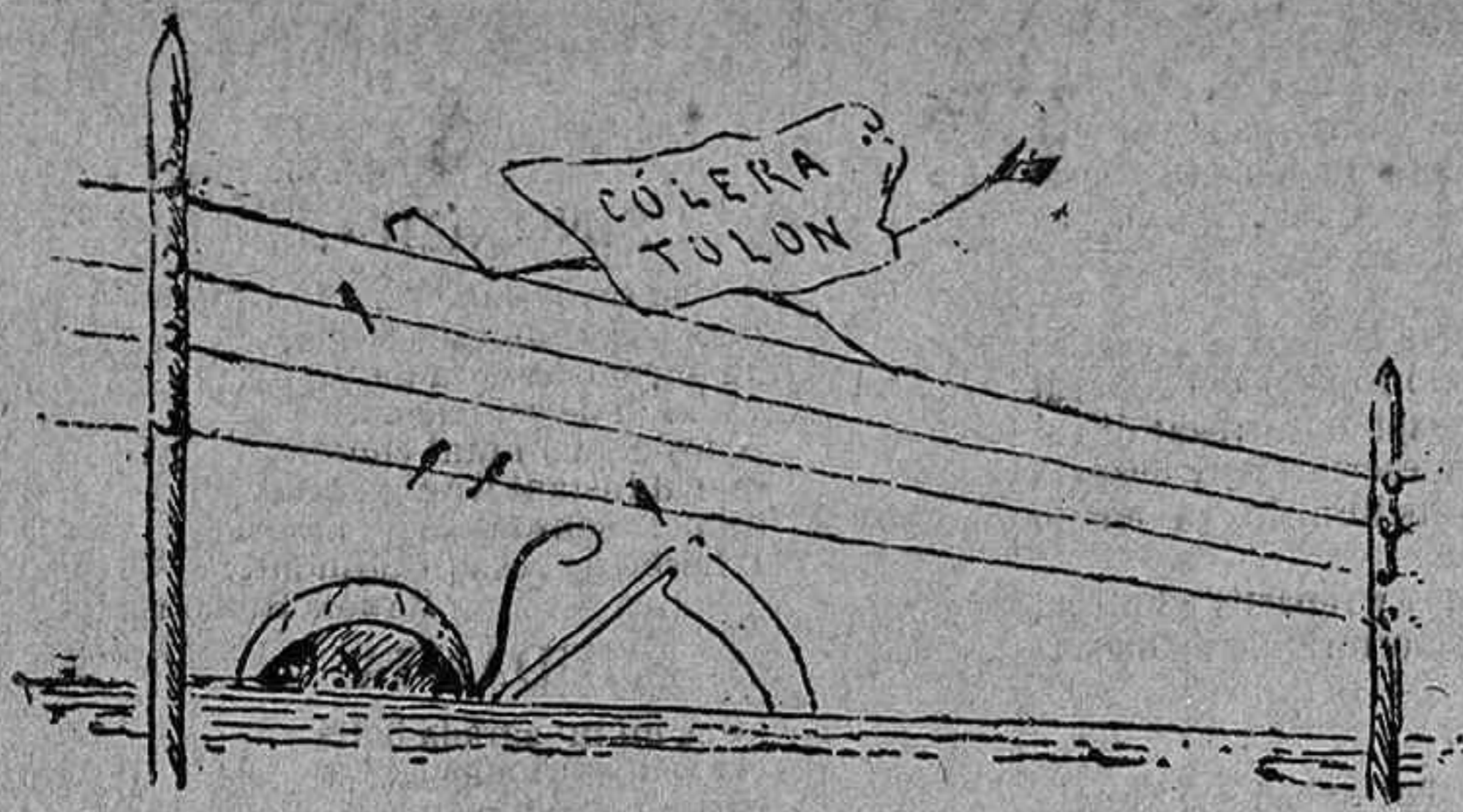
Catedrático de medicina humorística

Preu: ¡UN RAL!

Se ven en la libreria de Lopez y demés principals librerias y kioscos, aixis com en casa dels corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

MARFUGAS DEL CÓLERA.

Quan vá arribar lo primer parte de Tolon.

Los metjes ván tocá 'l dos, per no tenir que ferli la competencia.

Y alguns matrimonis fins ván empenyarse la roba de hivern, per poderse 'n aná a fora.

—Ay Pauleta, corrém, corrém, que 'm sembla que ja me 'l sento.

—Aquí tenen lo quarto de la pallissa; hi estarán molt bè y 15 duros cada mes.

—Aquí á casa tot está ocupat: no bi ha més que 'l cup... Per tres mesos 90 duros... hi estarán fresquets.

A las nits si no poden dormir, encománinse á Sant Narcis, advocat contra 'ls mosquits.

Y quan hajan acabat los quartos y la paciencia, cap á Barcelona falta gent, á esperar que vinga 'l cólera.